

אימא הכי נמי דאמרין "הואיל ואי מיקלעי לה אורחים חזי ליה". שהרי דבר שכיח הוא שיזדמנו לו אורחין.

אמר רבנן למימרא דרמי בר חמא [שתלה מחלוקת רבי יהושע ורבי אליעזר במחלוקת רבה ורב חסדא], **קמיה דרבי ירמיה ורבי זירא**.

רבי ירמיה קיבלה, והסכים דפליגי רבי יהושע ורבי אליעזר בפלוגתא דרבה ורב חסדא ב"הואיל".

ורבי זירא לא קיבלה, וסבר דלאו בהכי פליגי.

אמר ליה רבי ירמיה לרבי זירא: דבר זה הוא מילתא דקשיא לן ואתיא, התקשינו וחזרנו והתקשינו בדבר זה כבר כמה שני [שנים] — **במאי פליגי רבי אליעזר ורבי יהושע?**

השתא, דאמר רבנן משמיה דגברא רבה כרמי בר חמא דפליגי ב"הואיל", וכי לא ניקבלה מיניה שאכן בהכי פליגי?!

אמר ליה רבי זירא: וכי היכי אקבלה?

דהא **תנינא**: **אמר ליה רבי יהושע לרבי אליעזר**: לדבריך, שתאפה כל העיסה קודם הפרשת החלה, **הרי הוא עובר בכך משום "לא תעשה כל מלאכה"**!

לפי שאחד מהם ודאי יפרש לבסוף לחלה, ולא יהא ראויה לאכילה. נמצא שאפה דבר שאין בו משום "אוכל נפש".

ושתיק ליה רבי אליעזר, ולא השיבו דבר.

כי **דלמא** לדברי הכל, בעלמא לא אמרין "הואיל".

עד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם דאמרין "הואיל", אלא משום דבעידנא דקא עיילי את העיסה לתנורא, כל חדא וחדא חזיא ליה לדיריה. ואף אם לבסוף יפריש לחם אחד שלם לחלה, עתה יש לדון על כל אחד ואחד בפני עצמו, שהוא יהיה ראוי לאכילה. שלא אותו הוא יפריש לחלה, אלא את חבירו.

אבל הכא, באופה מיום טוב לשבת לאחר שכבר גמר סעודתו, דרק לאורחין הוא דחזי פת זו, אבל לדיריה לא חזי, שהרי הוא ודאי לא יזדקק לאוכלה, ועתה בשעה שאופה אין לו אורחים מזומנים לאוכלה — **אימא, הכי נמי דלא אמרין "הואיל"** ואי מקלעי ליה אורחים חזי ליה.

וכן **אמר רב שישא בריה דרב אידי**: לא פליגי רבי אליעזר ורבי יהושע בפלוגתא דרב חסדא ורבה. ומטעם אחר אמר כן:

דלמא לא זו היא מחלוקתן. אלא לכולי עלמא, אמרין "הואיל ומקלעי אורחים חזי ליה".

עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם דלא אמרין "הואיל", ואסר לאפות את כל העיסה, אלא משום דאיכא לחם חדא, שסופו להיות מופרש לחלה. וכיון שהוא טמא, לא חזיא לא לדיריה ולא לאורחין. ואין אומרים שמא יבצע מעט מכל אחד ואחד ויפריש, לפי שאין דרך לעשות כן, אלא להפריש לחם אחד שלם לחלה.

אבל הכא, באופה מיום טוב לשבת, דחזי מיחת אפיתו לאורחין לכשיזדמנו לו —